

Med Hensyn til Forslaget under B fandt et Mindretal (Harpøth, Henriques, Hørring og Jørgensen), at denne Ændring var naturlig, hvilket Standpunkt begrundedes ved følgende Betragtninger:

Kommer man paa denne Maade til, at der i nogle — ret betydningsfulde — Tilfælde træffes Afgørelse ved simpelt Nævningeflertal, melder der sig det Spørgsmaal, om der ikke bør gaas videre til at lade dette være den i alle Tilfælde gældende Ordning. I Lovgivningerne om Nævninger er det ganske vist den hævdundne Ordning, at de Tiltalte værnes ved Kravet om kvalificeret Flertal, efter engelsk Ret endog Enstemmighed, naar Nævningernes Kendelse gaar dem imod, jfr. Motiver af 1875 til Strafferetsplejen Sp. 140 og Salomonsen, Norsk Straffeprocetlove I Side 483, men alene Hensynet til det traditionelle skulde dog ikke hindre en Forandring. Det er vistnok tvivlsomt, om en almindelig Opfattelse finder det naturligt, at der i Nævningekendelser mere end i mangfoldige andre Afgørelser skal kræves kvalificeret Flertal, saa meget mere som Retten senere tager selvstændigt Standpunkt til Skyldspørgsmaalet.

De øvrige Medlemmer, hvoraf et var fraværende, ønskede ikke at gøre Indstilling om videregaaende Ændring i Afstemningsreglerne end under A foreslaaet.

Med Hensyn til Ændringsforslagene under C og D stemte et Mindretal (Henriques, Hørring og Jørgensen) for Forslagenes Fremme, medens Udvalgets øvrige Medlemmer, hvoraf et var fraværende, stemte imod.

Mindretallet begrunder sit Forslag paa følgende Maade:

I Henhold til Grundlovens Bud har Retsplejeloven indrettet Nævningebehandling for politiske Lovovertrædelser og for en mindre Gruppe af grovere Forbrydelser. Naar Lægmands Medvirken i Strafferetsplejen saaledes i disse Sager er bunden til en bestemt Form for Retspleje, mener vi dog ikke, at det skulde være udelukket at overveje Ændringer i denne Lovgivning, hvis nye Forhold eller indvundne Erfaringer i rimelig Grad skønnes at give Stof dertil. Idet vi gaar ud fra, at Nævningeproceduren opretholdes, bortser vi ved nedenstaaende Bemærkninger fra en Sammenligning med Domsmandsinstitutionen.

I saa Henseende maa fremhæves den Forandring, der er sket ved Overgangen til den nugældende Straffelov. Under Straffelov 1866 laa Straffesagens videre Behandling efter en fældende Nævningekendelse mere klar end nu. Hvis Tiltalte ikke som afsindig skulde underkastes Sikkerhedsforanstaltninger, havde Retten kun at fastsætte en Straf for ham. Den gældende Straffelov giver derimod ofte Valg mellem forskellige Behandlingsmaader ogsaa af den mentalt normale Forbryder (almindelig Straf, Ungdomsfængsel, Arbejdshus, Sikkerhedsforvaring), og i det ikke sjældne Tilfælde, at den i Straffelovens § 17 angivne Tilstand er til Stede, skal der vælges mellem almindelig Straf, Psykopatfængsel eller Sikkerhedsforanstaltninger af nærmere angiven Art. Hertil kommer, at Strafferammerne er gjort overordentlig vide. Som et praktisk Tilfælde fra Nævningesagerne kan anføres Forbrydelsen Samleje med et Barn under 15 Aar, § 222, hvor Rammen er Fængsel fra 30 Dage til 12 Aar. Det vil derfor nu i højere Grad end tidligere være helt uklart for Nævningerne, hvad Resultatet kan blive af deres Kendelse, hvilket kan føre til en overdreven Ængstelse for at kende skyldig. Bortset herfra maa Nævningen, der indgaaende har beskæftiget sig med Tiltaltes Forhold og dannet sig et Indtryk af hans Personlighed, føle en ganske naturlig og rimelig Interesse for, hvilken Reaktion der bør vælges over for den skyldige. Og paa den anden Side kan det ikke hævdes, at Rettens Bedømmelse maa ligge saa fast, at den ikke kan modtage en gavnlig Paavirkning af Udtalelser fra Nævningerne, der tjener til at oplyse, hvor strengt eller hvor mildt Befolkningen ser paa det begaaede Forhold. Saaledes set synes da en Medvirken af Nævningerne ved den efter Nævningekendelsens Afsigelse følgende Del af Sagens Behandling baade at kunne tjene til at gøre deres Hverv mere tiltrækkende ved at give det mere Mening i Nævningernes Øjne og til i det hele at forhøje den samfundsmæssige Værdi af denne grundlovsmæssige Institution.

Den Indvending, at en saadan Ordning vil stride mod Institutionens Karakter, kan vi kun finde afgørende, hvis Rettens Indflydelse bliver underordnet i Forhold til Nævningernes. Dette sker ikke, naar Afgørelsen i den af Landsdommerne og Nævningerne dannede Forsamling i Tilfælde af halvt Stemmetal for en vis Beslutning tilfalder den juridiske Halvdel af Forsamlingen repræsenteret ved